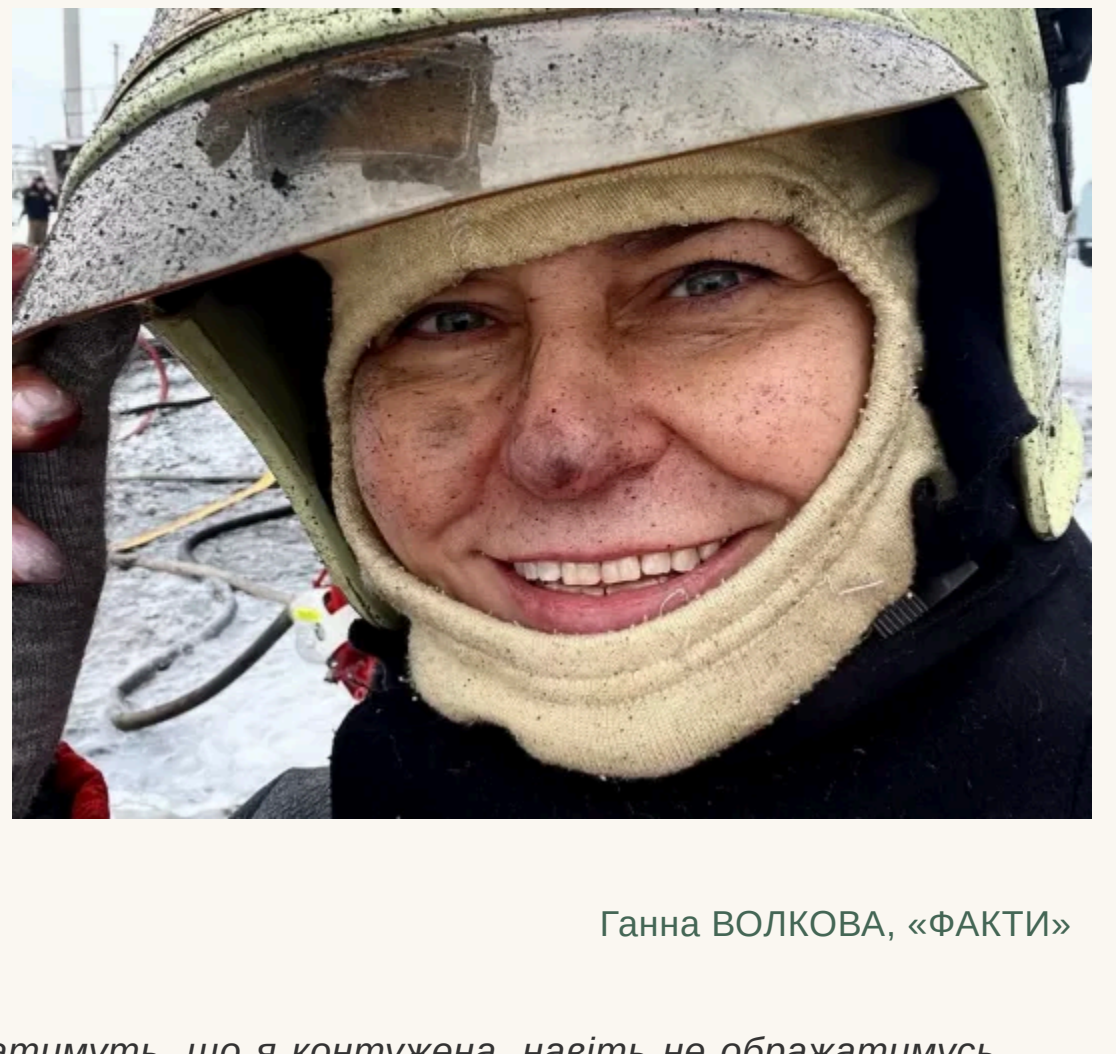

ОСТАННІ НОВИНИ

- 22:20** Незвичайна намаза: ідеями до чорного хліба із сльоз
- 21:30** На своє 50-річчя Дональд Трамп отримав бій у клініці та подарунок з Німеччини: що готує канцлер Фрідріх Мерц
- 21:18** Міф про порожній шлунок перед сном зруйновано: що радять вчені
- 20:30** Бороться Україну чотири роки й нещодавно дізнався, що стане батальйоном на фронті політ воїн з Рівненщини
- 20:08** Україна жорстко відповіла США на нові звинувачення щодо «біологічної лабораторії»
- 20:08** Ситний суп з реберецької та молоді кавусти: смачна вечеря для всієї родини
- 19:58** Майже 7 гривень за кілометр: в Україні заговорили про запровадження платних

«Тепер, якщо казатимуть, що я контужена, навіть не ображатимусь»: речниця полтавських рятувальників дивом вижила під обстрілом «Іскандерів»

Ганна ВОЛКОВА, «ФАКТИ»

— Тепер, якщо казатимуть, що я контужена, навіть не ображатимусь. Бо це вже констатація факту. — з притаманним їй гумором говорить 53-річній речниця Головного управління ДСНС у Полтавській області, полковник служби цивільного захисту Світлана Рибалко.

Ми розмовляємо з нею на третій день після того, як «швидка» **вивезла її з поля бою в якому вона могла залишитись**. Тільки завдяки багатьом щасливим збігам Світлана та її два колеги, перебуваючи в салоні машини під градом металевої шрапнелі, що летіла з «Іскандерів», не отримали навіть поранень. Хоча один з уламків, пробивши лобове скло службового «Саньйона», проца один з підполітних пасажирських сидінь й застряг у задньому, на якому перебував її молодий підлеглий Денис Пінчук.

Згадуючи ті страшні події **ночі 5 травня**, коли росіяни завдали подвійного удару по газопереобіжному підприємству в Полтавському районі, в результаті якого загинули два рятувальники й два працівники газузі, Світлана час від часу хватується за голову. «*Так тише середщині, що, здається, ось-ось щось там розірветься. Це наслідки контузу!*», — пояснює, переводячи дих.

Але, щоб одужати, лікарі радять проговорювати пережите, і моя співрозмовниця дослухається до цих порад.

«Вважаю, нас урятувала професійна погоня за вдалими кадрами»

— *Тієї ночі ярмар було мовчезування*, — продовжує Петрівна — так з повагою її вже давно називають полтавські рятувальники. — *Наприкінці дня ми з працівниками пресслужби завжди визначаємо, хто в разі чого виживає на місці надзвичайної події, пов'язаної з російськими обстрілами. Я, як керівниця, що взаємодіє з різними службами, виживаю чоразу, а якщо перебуваю сама на чергуванні, то до мене хтось приєднується. Таким чином підстраховуємо одне одного: спостерігаємо за тим, що відбувається в небі, робимо знімки з різних ракурсів. Того вечора зателефонував двадцятишестирічний інспектор Денис Пінчук і сказав, що «складе мені компанія».*

Нагороду Світлані Рибалко вручає міністр МВС Ігор Кліменко

Прослухав Світлана після півночі від тривожного дзвінка: «*У нас притліт*». Влучання в об'єкт критичної інфраструктури».

Процес виїзду пресслужби в таких випадках відпрацьований до автоматизму: екіпування за всіма вимогами, в тому числі бронезжилет, фотоапаратура й бодикамера на шоломі у керівниці.

— *Це мій перший виїзд за довгі роки служби в ДСНС, коли я повернулася всього з десятком кадрів й одним відео*, — продовжує Світлана Рибалко. — *Зазвичай я роблю не менше тисячі кадрів, з яких для ЗМІ вибираємо кілька кращих. Вважаю, саме ця професійна погоня за вдалими кадрами нас і врятувала*.

Невдовзі після відбою повітряної тривоги пожежники, які чекали цього сигналу на відстані від об'єкта влучання, почали налаштовувати систему газсння. У ліквідації наслідків притліттю було задіяно близько сотні рятувальників.

— *Це була не найскладніша пожежа*, — говорить Світлана. — *Зазвичай газсння газомі установами займає небагато часу: у рятувальників вироблені й відпрацьовані до автоматизму алгоритми дій із застосуванням сучасної техніки, в тому числі роботи. А на Полтавщині працюють, мабуть, найкращі фахівці в усій Україні, бо тут досить розвинений нафтогазовий промисел, у який цілється ворог. Між іншим, росіяни не гасять вогонь на нафтобазах, які ЗСУ останнім часом методично знищують. Вони їх просто відскакують від інших установок, щоб вони самі вигорали, тому пожежі там тривають довго*.

...На першій локації, куди заїхали працівники пресслужби, вогонь був незначний, бо газ встигли перехитри, й на ній залишили незначну кількість рятувальників.

— *Я зрозуміла, що потрібної мені картинки тут наразі не вдасться зробити*, — розповідає Світлана. — *А на другій локації, деє на відстані кілометра, горіла цистерна, і там було більше роботи в пожежик. Тому, щоб не пропустити нічого важливого, приймаю рішення їхати туди*.

Проти такого рішення керівниця пресслужби було все. Водій Богдан Ткаченко не міг одразу об'їхати пожежні автоцистерни на тісній території заводу. Та й пожежні не встигли виставити над розкладеними рукавами місточки для під'їзду автомобілів. До того ж після переїзду «Саньйоним» лежали кілька металевих уламків, вочевидь, від «Іскандерів», які атакували підприємство, і вони могли порізати шини.

Світлана швидко відкинула уламки й попросила водія якомога швидше вивезти їх з Денисом на іншу локацію, щоб не гаяти час. Зрештою, рушили: по газону, по незахисних рукавних лінійках під водряним тиском.

Начальник загону з обслуговування нафтогазового комплексу та ліквідації нафтогазових фонтанів Головного управління ДСНС України в Полтавській області ДСНС Михайло Дубовий ярказ також переїжджав на іншу локацію. Однак водій автівки з працівниками пресслужби не встиг за ним і заїхав у тупик, ткнувшись в куту металобрухту. Та куля й невелика затримка в часі на території підприємства зірвали їм на руку. На жаль, Михайло отримав поранення, й лікарі видалили йому селезінку — він потрапив у епіцентр вибуху балістичної ракети, яку росіяни підступно й ретельно залунали по рятувальників.

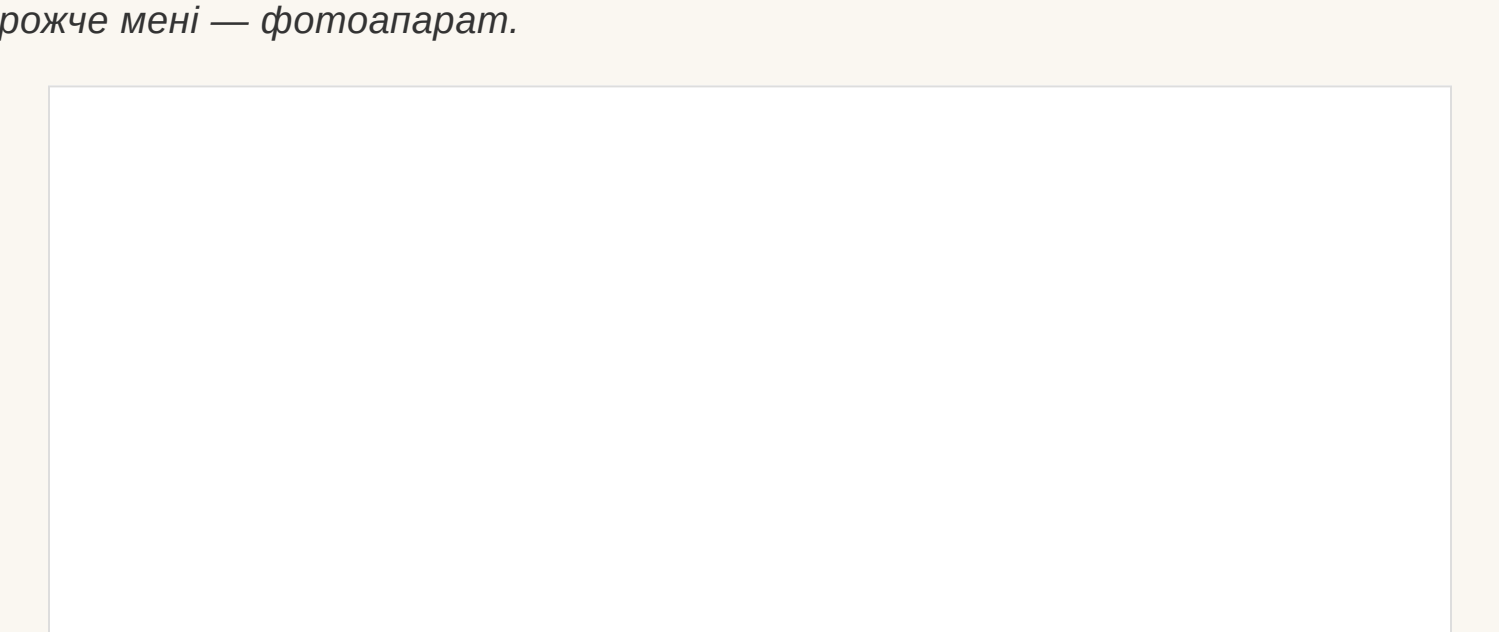
Начальник загону з обслуговування нафтогазового комплексу та ліквідації нафтогазових фонтанів Головного управління ДСНС України в Полтавській області ДСНС Михайло Дубовий

«Над нами розкрилися ворота пекла»

— *Ми на великій швидкості проїхали по дорозі метрів п'ятсот — це якісь секунди — як почули по радіо сигнал: «Загроза балістики»*, — продовжує Світлана Рибалко. — *Водій швидко розвернувся, щоб сховатися в укритті на території підприємства. І ми потрапили в... лево. Я не чула ніякого звуку, але було таке враження, наче розкрилися ворота пекла. Це так було дивно! Мені важко описати свої відчуття. Слух різав такий непрямий металевий скрегіт, дуже страшний, схожий на мелодський, низький горланний голос. Він шов згори, і зайдти поспішали іскри. Водій різко загальмував. Це також нас врятувало, адже ми були захищені з одного боку залізобетонним парканом, а з іншого — лісопосадкою. Якби машина проїхала кілька метрів уперед до воріт прохідної, ми опинилися б на відкритому просторі, й тоді про наслідки страшно було б сказати*.

Почався «ферверк». Це було схоже на атомний вибух. З неба з протинним скреготом летіли металеві шарики. Все спалахувало, вибухало й світилось. Посеред ночі стало світло, наче вдень. Здавалось, у повітрі одна за одною розриваються якісь капсули. Тисячі блискавок! І це отак: ту-ту, ту-ту-ту. І тебе підкаже. Ти нічого не розумієш. Ці кульки пробивають машину, пролітають повз тебе. Мимо вуха, мимо шії. Я стиснула золоту, але очі розкладені рукавами місточки для під'їзду автомобілів. До того ж після переїзду «Саньйоним» лежали кілька металевих уламків, вочевидь, від «Іскандерів», які атакували підприємство, і вони могли порізати шини.

Ледь скінчився цей армагеддон, ми побігли ховатися в посадку. Я, перечекавшись, упала, відірвавшись колінами об рейки. Мене підхопили мої золоті хлопці — одні зліва, другий — справа, як мене я дія них якась дорожнєчність. А я це ніякше приписнула до себе наддорожче мена — фотопарлат.

Маніор роботи в зоні НР не заважає

Посадка була дуже щільна. Я не могла ніде пролізти, падаючи раз за раз. Коли ж ми вже опинилися серед тих заростів, мене пробіла думка: рятувальники не встигли відійти, можуть бути праворовані й зазіблі, заради почнетесь евакуація, а наша машина, що лишилась посеред дороги, застопорить рух. Мусили повертатись назад. Автільки нашої вже, на жаль, нема. Вона навіть не завелась, бо з неї витекло все масло. Капот виявився пробитий вся вона прошита шрапнеллю. Якось заштохвали й поближе до паркану, щоб не заважала проїзду.

Я закрилася на касці камеру, щоб фіксувати те, що відбувається навколо. І в цей момент мене збивав ударною хвилею. Так кинуло, що всі внутрішні органи, здалось, підскочили. Як вилетіла, лише ми троє не чули попередження про чергову загрозу балістики, бо моя рація була вилатована під пасажирським сидінням й вона лишилась у розбитій машині. Можливо, над об'єктом висів розвідувальний дрон і коригував удари...

Я підняла голову й дивилась в небо. Воно розривалося на частини. Було два ракетні удари, по обох локаціях. Контрольні. Щоб добути тих, хто не встиг відійти, сховатися. Було дуже згучно, але вже не так страшно. Просто це вже була звична мені балістика. Між ударами минуло всього кілька хвилин. Другий притліт ракет потрапив на мою бодикамеру. Якби ми не повернулися з лісопосадки, то цього не вдалося б зафіксувати. І, може, ми з колегами не отримали б в комуніті. Хоча не знаю, коли саме нас контузило — чи тоді, коли у нас летіла шрапнель, чи в момент притліттю звичайної балістичної ракети.

Поетричний удар прибув в куту металолому, на який ми наткнулись при виїзді, менше й ста метрах від нас. І якби не паркан, нас накрило б тим металом.

«Руки-ноги цілі. Працюємо далі»

Зрештою, Світлана та її двоє колег-чоловіків добили на першу локацію й одразу ж включилися в пошуки тих, хто міг лишитися в зоні ураження.

— *У заводських сховище стягували поранених*, — пригадує Світлана Рибалко. — *Одному з наших рятувальників уламок прилетів у пах. Але все обійшлося малою кров'ю — він не завелив крупної артерії*.

Було видно, що заступнику начальника управління Володимирі Гришанину, який керував газсінням пожежі, було зле. Як виявилось, він знаходився найбільше до епіцентру вибуху й отримав контузію — око опухло, він став повзано чути. «*Деє наш там, вони можуть бути поранені, їх треба знайти*», — сказав Ігоря Боканя», сказав, побачивши мене: «*Відео разом шукайте!*» — я не вагалась, Денис Пінчук сказав, що мене не залишить, але я не мала морального права брати його в небезпечну зону. Тому він, як і Богдан, зайнявся допомогою пораненим. Їх треба було переносити, накладати пов'язки.

...Нічого страшнішого, мабуть, у моєму в житті після того вибуху балістичної ракети зі шрапнеллю не було. Мабуть, розбитий завод, на якому шукаєш людей, з якими працювала десятки років. І не знаєш, чи знайдеш живими...

Я набрала з телефону Боканя, він відгукується. Але не встиг відповісти на запитання, де перебуває, як зв'язок обірвався.

Ми з Гришанином почали кричати, у мене аж голосові зв'язки зболіли: «Ігор, Ігор! Хто тут ще є живий?» Прислухались, але нам ніхто не відповідав. Так боявся, що деє хтось лежить і співає кров'ю, а ми його не можемо відшукати. Про те, що по нас можуть запустити ще одну ракету, навіть не думали.

Акуратно прочесали всю територію, проте нікого не виявили. На щастя, нашого Ігоря знайшли раніше інші люди й евакуували.

То був цирк, звісно. Гришанин погано чує, а у мене в голові гуде. Двоє контужених намагаються когось врятувати. Пізніше ми з себе смялись, а тоді було не до сміху.

Повернувшись до бомбосховища, де лежали поранені, я попросила води. Починаю пити й відчуваю, що мене стає: знудило, закутилась зовна. Не розуміла, що зі мною відбувається. Діє сама, може перенерувала.

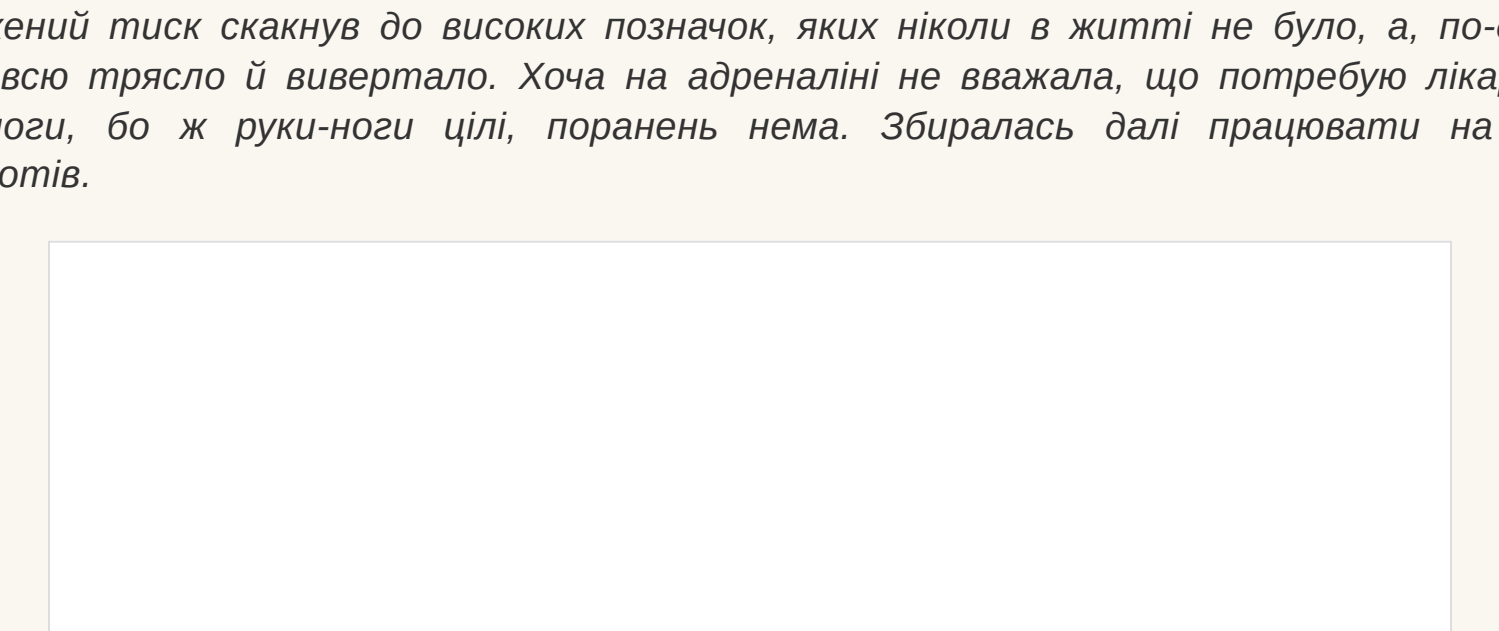
А невдовзі мені повідомили, що серед наших, які працювали на другій локації, є двоє зазіблх: заступник начальника оперативно-координаційного центру Віктор Кузьменко й пожежній-рятувальник Дмитро Скриль. Дмитра я менше знала, а Вітя був моєю улюбленою моделлю: я дуже часто його фотографувала у процесі роботи, бо він завжди виглядав у киди вдало. Але не тільки тому, звісно. Це був величезний професіонал своєї справи. Ми з ним мало не щодня спілкувались на різні теми. Я зверталась до нього, якщо мені потрібна була консультація стосовно якоїсь техніки чи якогось місцевого засобу. Він завжди знаходив час, ніколи не відмовляв. І завжди виходив останнім з місця газсіння пожежі. Так було в цього разу...

Загиблий Герой України Віктор Кузьменко був «улюбленою моделлю» Світлани

Минулого року, на День рятівників, 17 вересня ми разом отримали нагороду Героя України за заслуги в ому Залюпці зірку Вересня України, а мені — орден княгині Ольги III ступеня.

Я розридалася. Виплакавшись, погодилась їхати з медиками в лікарню. По-перше, мій пошкоджений тиск скакнув до високих позначок, яких ніколи в житті не було, а, по-друге, мене всю трясло й вивертало. Хоча на адреналіні не вагалась, що потрібно лікарської допомоги, бо ж руки-ноги цілі, поранень нема. Збиралась далі працювати на місці події.

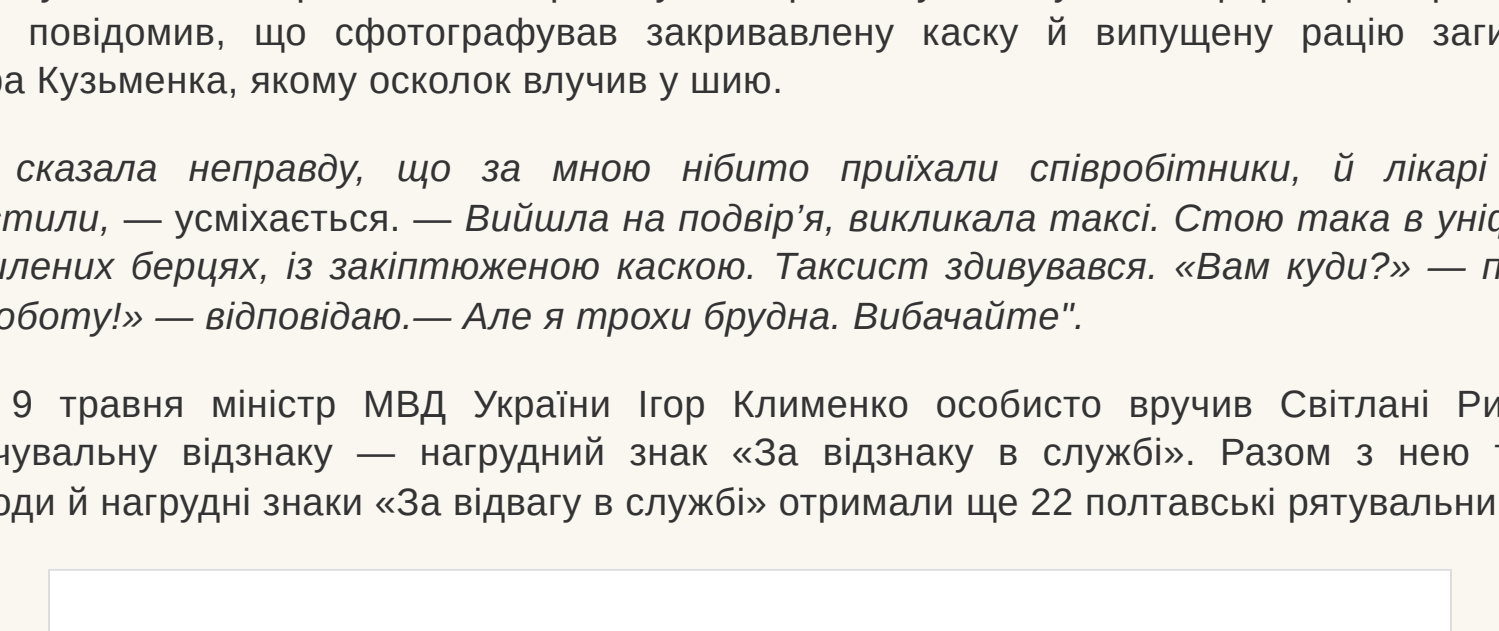

Пожежній-рятувальник Дмитро Скриль

У лікарні, коли звозили рятувальників зі складними мінно-вибуховими пораненнями й переломами, Світлана Петрівна, звісно, добра не затрималась. Отримавши першу медичну допомогу, вона... попросилась на роботу. Бо треба було отутувати інформацію про подію. Денис поповідав, що сфотогографував закривавлену каску й випиучену рацію загиблого Віктора Кузьменка, якому осколок влучив у шия.

— Я сказала неправду, що з мною нібито прийхали співробітники, й лікарі мене відпустили, — усміхається. — *Вийшла на подвір'я, викликала таксі. Стою така в уніформі, у залпелених берцях, із закітженою каскою. Вистає здивування. «Вам куди?» — питає. «На роботу!» — відповідаю. — Але я трохи брудна. Тихо чаюється».*

Р. С. 9 травня міністр МВД України Ігор Кліменко особисто вручив Світлані Рибалко заохочувальну відзнаку — нагрудний знак «За відзнаку в службі». Разом з нею такі ж нагороди й нагрудні знаки «За відвагу в службі» отримали ще 22 полтавські рятувальники.

9 травня міністр МВД України Ігор Кліменко особисто вручив Світлані Рибалко заохочувальну відзнаку — нагрудний знак «За відзнаку в службі»

Раніше «ФАКТИ» писали про те, що світлина зроблена на Полтавщині увійшла до найкращих фото 2025 року за версією міжнародного науково-популярного часопису National Geographic.

фото надані Світланою Рибалко

Читайте нас у Facebook

1927

Дієтету розділу

Публікація помилув? Виділіть її та натисніть CTRL+ENTER

Друкована версія Лист редакторам Покскажитися

Поділитися Поділитися Твітнути

ЗАРАЗ ЧИТАЮТЬ

- Українська балістика на фронті: коли можливі удари по мостах
- Міф про порожній шлунок перед сном зруйновано: що радять вчені
- Смертельна стрілянина в Києві: стали відомі подробиці трагедії
- Кілево вперше заговорив про особисте життя і нові стосунки: «Е-проблема»

Новини партнерів

Мапа сайту

- Новини
- Україна
- Політика
- Горіч
- Бізнес
- Світ
- Спорт
- Культура
- Шоу-бізнес
- Фірма рун
- Суспільство
- Сільське життя
- Книга рецептів
- Люди та звірі
- Зіткненя сторін
- 25 років потоку
- Історія суцисності
- Куди та кезекеди
- Кілево словення
- Залипайте у факти
- Іменинами для Героїв
- Біле ваюет
- Фотобанк
- Погода